

IPUIN BAT ORDUBETEAN IZKRIBATZEKO

Goiuri Unanue Arruabarrena, 15 urte

Orio

Ipuin bat ordubeteen izkribatzeko beharrezkoa zaizu, ordenagailua piztu eta zure gorputza etengabe ari den moduan, martxan jartzea. Ordenagailua prestatzearekin batera zure kontzentrazioa nola aurkitu pentsatu behar zenuke... Neronek perfume goxodun kandela bat piztu eta idazmahaian jartzen dut –nire iritziz zuri ere ez litzazuke gaizki etorriko– kontzentratzen laguntzeaz gain estresa eta antzekoez ahazten laguntzen baitu.

Baina horretaz gain, zure behar guztiak asetzea komeni zaizu datorren orduan ezerk premiazko denbora eragoz ez dezan. Patxada betez ekin diezaiokezu beharren asetzeari oraindik ez baita zure ordu horren erlojupekorik. Hasi patxadaz baina geratu gabe, nahiz eta denbora izan egun guztia hartzeak ez baitu balio.

Beraz, hartu, aulkitik zutitu eta hozkailura joan zaitezke –txokolate pixka bat ongi etor dakizuke eta– baina txokolate horrek beste zerbait eskatzen du... Ogi zati bat, agian... Ez pentsatu bi aldiz eta

ogi zati hori har ezazu, gorputzari behar bezala erantzutea besterik ez baitaukazu, honek ondoren eragozpenik jartzetik nahi ez baduzu. Gosea aseztearekin batera egarriaz ohartuko zara, eztarrian hazka egiten dizuten atzapar beldurgarriez; baso bete urekin desagerraraziko duzu. Baina bi segundo pentsatzen pasa ondoren, zera burutatuko zaizu: eta, ordu-erdi barru egarriari itzultzea bururatuz gero? Bada ezpada ere beste basokada bat ur hartzea eta zure gelako mahaiaren ezkerreko aldean dagoen apaltxoaren gainean ipintzeak ez lizuke kalterik egingo –lurrikara bat gertatu eta ura ordenagailu barrura sartu ezean noski!

Gelara bidean komunean geratzen bazara “Roca” jaunari bisitatxo bat egiten, abisatzen ez duten emergentzia horiek saihestuko zenituzke –izan ere ez da batere atsegina inspiraturik zauden momentu berean estutasunen batek atea jotzea.

Behar guztiak ase, gelako atea itxi, inork eragoz ez diezazun, leihoa zabaldu, –kontuz kandelarekin, suak etxea hartzerik ez baduzu nahi behintzat– aire freskoa arnasteak garuna aska diezazun txorien kantuekin batera, aulkia aurreratu, ordenagailu ondoan dagoen iratzargailuaren alarma ordubete barrurako programatu eta besoa eskuinerantz luzatzearekin batera uki dezakezun aitona-
ren irrati zahar, baina miresgarria helduko duzu. Finko begiratu irratiari eta ipuinari hasiera eman-
go diozu. Teklak dantzan jarraraziaz hasiko zara:
Ipuin bat ordubetean izkribatzeko beharrezkoa zaizu...

Hasiera polita...

Maitasun osoz trata ezazu, aparatu hau izango baita datorren ordubetea izango duzun lagun minena. Izan ere, ipuin bat 60 minutuan idatzi ahal izateko, irratia piztu eta bertatik dantzan irte ten den hitz jarioaren lehenengo partaidea hartuko duzu maitasun osoarekin tratatuaz eta ordenagailuaren tekletan barneratuaz. Gauzak horrela, aitonaren irratia gurpilari “klak” urguriaz eskuintzerantz eragin eta... “KONTZIENTZIA” hitza izan da lehenengoa, pantailaren gainaldean eseri eta zuri begira geratu dena. Jarraian bi eskuekin goxogoxo heldu eta hatzen bitartez tekletan barrena sartu duzu. Bigarrenaren bila zoaz ostera. Oraingo honetan “MUGA” izan da lasterketa bizian irten eta pantailaren ezker aldeko beheko erpinaren atzealdean, ezkutaketetan ari bailitz “M” hizkia, tarteka “U” bera ere ikusten dela, aurrera eta atzera dabilena. Honi begiaz keinu lasaigarri bat egingo diozu –kasu egidazu, esperientziaz diotsut, hizkiak goxo tratatuz gero emaitza hobekak izaten lagunduko baitizute.

Lortu duzu! Jada badituzu bi hitzak eta hasiera horri segida eman ahal izateko esaldia ere. Eta hoberena, 60 minutu horietatik bost besterik ez direla pasatu da, horrek lasaitu behar zintuzke. Baina gehiegi luzatu gabe, idatz ezazu atera berri dituzun hitzek osatu duten esaldia, berak oporretara joatea erabaki aurretik...

(–Zugana heltzeko zeharkatu beharreko muga hark kontzientzian zulo beltz bat sortu zidan) hori da arrazoia! Bonbilla bat piztu balitzaizu datozkizu esal-

diak. Ez da seinale txarra, ezta gutxiago ere. Ekin iezaiozu beraz teklen dantzaldiari denbora aurrera doa eta, baina hala ere ez duzu ahaztu behar esaldiak ongi aukeratzea, hanka-sartzeren bat eginez gero ipuin guztia pikutara joateko arriskua izan baitezakezu. Beraz, ongi pentsatu, parentesia ireki eta aurrera:

(–*Lehenengo ikusi zintudan momentu hartatik jakin nuen niretzat egina zinela, edo hala uste nuen behintzat. Banantzen gintuen muga hura latza izan arren eta nire barneko iluntasuna handitu arren oztopo guztiei aurre egitea besterik ez nuen desio*). Lasai, pentsatzeko nahi adina denbora duzu oraindik. (–*Orduantxe izan zen, beldur guziak albo batera utziaz, kontzientzia lasaiaraziko zidan erreakzioa izan nuen unea*). Bazoaz aurrera, hogeita minutu igaro dira. Asperen egin eta gogoeta une bat har dezakezu tarte batez.

Bai, ongi zabilta denboraz, “Edison” jaunaren asmakuntzak hor jarraitzen du eta energia guztia agortu aurretik kableei heldu eta aurrera jarraitzea komeni zaizu –aprobetxatu egin behar dira hone-lako momentuak, beti ez baita etortzen argitasun hori memoriara–. Ireki, beraz, parentesia berriz ere. (–*Zugana hurbildu nintzen eta izena galdetu nizun. Zuk, ene maite horrek, burua biratu eta zeru koloreko begi urdin horiek nire aurpegira zuzenduaz Lilian esan zenuen*). Horixe da behar duzuna, barnera zaitetz istorioan, sartu zaitetz pertsonaien azaletan, gera ezazu mundua, ahaztu zaitetz guztiaz –ipuinaz ez ezik noski–. Jarraitu daramazun martxan.

(—*Memento horretan bertan sentitu nuen barrena dantzian. Tximeleta talde bat barruan banu bezala sentitzen nintzen, nire sabela astintzen ari ziren tximeletak banitu bezala. Ene bizi osoan, bizirik neramatzan 20 urte haie-tan ez nuen zure aurpegiaren parekorik ikusi. Ez eta zure gorputz lirainaren antzekorik ere*). Oso ongi; gauza bakarra esan diezazuket, animo! Dagoeneko ordu-erdia igaro da, baina halere beste horrenbeste geratzen zaizu zure helburua bete ahal izateko.

Begira ezazu urrunera, ia ezin ikus daitekeen puntu horretara, bertan nabari den mugimenduan finka ezazu begirada. Konturatuko zara nola burrunba betean datozen hizki horiek. Zure hitzak eta hauekin ipuinaren osagarri izango diren esaldiak osatzen dituzten hizkiak. Presta zaitetz besoak zabalik, bonbillak argi ahaltsuago bat isurtzen baitu. Jaso itzazu esaldiok eta ordenatuaz jarrai ezazu idazten.

(—*Ez nuen jakin erreakzionatzen, hitz barik geratu nintzen. Baina zuk, eskua luzatu eta gauza bera egin zenuen, izena galdetu zenidan. Nik, erdi totelka “Haira” erantzun nuen. Elkarri begira geratu ginen, pare bat segundoz ezer esan gabe*). 45 minutu, ordu laurdena besterik ez zaizu geratzen. Baina, halere, ordu laurden horretan gauza asko egin ditzakezu. Egin salto, buruz letra artera, murgildu zaitetz oster a hizkiz osaturiko itsaso horretan barrena.

(—*Zure ezpain gorriak, azal zuria eta begi urdinen erzetan zenituen bi urre koloreko ile xerlo haiek izan ziren segundo amaigabeak lapurtu zizkidatenak. Eternitatea iruditu zitzaidan segundo horietako isiltasuna hautsi*

zenuen orduan, zugana heltzeko nuen muga zail hura samurtuaz). Hortxe zabilta, eutsiozu horri, jarrai ezazu hurrengo esaldiarekin (–“*Haira, ze izen polita*” eta nire begietara finko begira geratu zinen. Bi begiraden artean zegoen distantzia urritzen joan zen... Kontzientzian nuen iluntasun ikaragarri hura pixkanaka argi moduko zerbait bihurtzen zihoan. Senti nezakeena zera zen, nola esan, maitasuna. Bai, lehenengo bistan sortzen den edo gertatzen den bihotz-ziztada moduko bat. Zutaz maitemindu nintzen, hezurretaraino, hezur barneetaraino. Baina nola gerta zitekeen horrelakorik? Lehenengoz ikusi eta jada bane-kien zu barik ezingo nintzela bizi. Baina, eta zer egin neza-keen? Ez ginen ezagutzen, ez nekien ezer zure bizitzari buruz. Ez hori bakarrik, zer pentsatzen zenuen zuk nitaz? Agian ez zenituen emakumeak maite...).

Primeran ari zara, 50 minutu igaro dira, 10 bes-terik ez dira geratzen, beraz. Baina seguru aski lehen urez bete duzun edalontzi hartaz oroituko zara. Ikusten zer baliagarri gertatu zaizun lehen egina? Pare bat nagi atera, ezkerreko besoa luzatu eta edalontziari tinko eutsi eta zurrutada batez erdia edan duzu. Egarrria ito ostean jarraitzeko moduan zaude.

(–*Bi aldiz pentsatu aurretik ea nitaz zer sentitzen zenuen galdetzea erabaki nuen. Baina ahoa ireki orduko nire hitzak oztopatu zenituen zeureekin, zeure ahots lirain horren melodiaz mugitzen ziren hitzekin. “Haira, nongoa zara?” burua jaitsi eta Hendaiakoa nintzela erantzun nizun. Beste zerbait espero nuen agian... Jarraian gauza bera egin nuen, nongotarra zinen galdegin nizun eta Bilbokoa zinela esan zenidan).*

Beste hiru minutu igaro dira. Zazpi minutu besterik ez zaizkizu geratzen, etekin guztia atera beharreko urrezko zazpi minutu. Aurreko esaldien atzetik lasterka datozenei eman iezaiezu lekukoa orain.

(–*Bilbotarra, beraz, baina nik ez nuen hori jakin nahi, nik zer sentitzen zenuen besterik ez nuen jakin nahi. Baina ez nintzen ausartzen galdetzera*).

Normala den bezala, hitzen artean trabatu zara. Argidun burbuila itzaltzen doakizu. Nola jarrai dezakezun ez zaizu bururatzen, ezta? Lasai. Gal ezazu begirada ortzian zehar dabiltzan kaiioetan, edalontzitik beste ur trago bat har ezazu. Horrek eraginik ez badu, kandelaren tontorrean haizearekin batera mugitzen den su tikiari begiratu eta bertan kontzentratu, agian honek zerbait esan diezazuke.

Ez da zu kezkatzea nire helburua, baina pentsatuz eta pentsatuz igaro dira beste sei minutu eta bakarra geratzen zaizu. Beraz, hasperen sakon bat eginez amai ezazu ipuina.

(–*Eta orduan besoa luzatu eta zera esan zenidan: “Asko pozten naiz zu ezagutzeaz”. Eta hitz horiekin agurtu ninduzun*). 30 segundo geratzen dira baina egin dezakezu, mugi!

(–*Bizkarra eman zenidan, eta ezerezean desagertu zinen, amets bat bazina bezala. Begietatik malko bana jausi zitzaidan. Isiltasunean “laket zaitut” esan nuen. Baina alferrik zen, zugana heltzeko zeharkatu beharreko muga hark kontzientzian zulo beltz bat sortu zidan*).

Listo, amaitu da! Ipuina bukatu duzu, zorionak! Eta orain, hiru, bi, bat ... Pipipipi ... Iratzargailuaren txirrinak jo du.